

Przedpłata w wyjątkiem niecałorocznego
Przedpłata kwartalna
wzrost o miesiąc 2 m., na półroczu
z maraki 25. com.
Kupującemu sprządkę się na 10 com.
Kupującemu
nie sważa się, ale je się nieczy

ORGĘDOWNIK.

Opiszenia
przynajmniej się za opłat 15 ten. os
Wierzący polityczny
Ekspedycja
Wiedeńska ulica numer 8 parter
Listy
zaadresować należy franco pod adresem:
Redakcyi „Orgędownik” Poznań.

Pismo poświęcone sprawom politycznym i społecznym.

Dziś: Janny wd. Poznań, wtorek 24 maja 1892. Słonica wchód 3,53 Zachód 8,1
Jutro: Urbana i Grzegorza. Księżyca wch. 2,58 Zach 5,52

Redakcyja i Ekspedycja Wiedeńska ulica nr. 8, parter.

Przedpłata na czerwiec:

na pocztę	0,75 mk.
w mieście	0,70 mk.
z odnośnieniem	0,75 mk.

Poznań, dnia 23 maja.

Kwestya socyalna.

Ję znaczeniem tak dla naszej wiary jak narodowoci zajmuj się na nasz głębi myśle umysły. Z wielu stron od inteligentny wyzwał dochodzą nas głosy, podzielające te zdania, jakie w tej sprawie wypowiedział niedawno temu w łutajaszem Towarzystwie Młod. Przemysłowców. I tak piszą nam:

Z kresów W. Księstwa Szanowny Panie Redaktorze! Mając ciekawego czasu, używam go, aby Panu dodać etymy w obec nieusprawiedliwionych napęski naszej nabyto „miarodawczy” prasy.

Odczyt Dr. Szymańskiego był zupełnie na czasie i miał same trafne myśli.

Ja sam wybieralem się z podobnym artykułem, a przeczytawszy referat z odczytu, uciechyłem się, że namiar Dr. Szymańskiego w Towarzystwie Młod. Przemysłowców w tak ściśle sposób wyrecytował. Zarazem były zdania tam wygłoszone dla mnie problemem, że moje myśli były do rzeczy, bo jeżeli ktoś drugi, nie komunikując się, na mocy trafnych obserwacji i doświadczeń do tych samych rezultatów dochodzi, toć widocznie to prawdy leżą w powietrzu i obserwatorzy na różnych stanowiskach różne zdająmy obrazy. Tak samo dyskusja członków Towarzystwa po odczycie pokazała, że i inni myśleli ludzko do tych samych wniosków doszli. Co do tego punktu nie ulega wątpliwości, że obserwacje Dr. Szymańskiego i złąd wyszły wnioski są trafne.

Nasze dzienniki traktują naturalnie czytelników jak dzieci, którym się mówi, gdy nowy bratek się na świat przyszedł, że to bocsia przyszedł. I jest tylko różnica między moim młodym przekonaniem, że redaktorzy naszych „miarodawczych” dzienników sami w tego bocsia po czerwiec wierzą, bo się tą kwestyą nie zajmowali na serio.

Ja nawet dalej idę, bo sądzę, że tego prądu nikt postrzegł nie zdoła i że lud nasz, nie mając polskich gazet, sprawę socyalną obszernie i gruntownie traktujących, do niemieckich się uśwadzał będzie i że to będzie nowym środkiem germanizacji. Z tem się nasza prasa ludowa liczyć winna.

Te dążności poprawienia bytu na koszt kapitału jest słuszną, przynajmniej niemieckie prawodawstwo i Listy pastora Biskupów, nie mówiąc już o sprzyjaniu temu ruchowi woli z naszej młodzieży. Gazety nasze, które tylko w zamian ten ruch potępiać umieją, które prawie sławę uznania temu ruchowi nie dają, które się solidaryzują z metodą hr. Mielżyńskiego, aby ruch ten uniemożliwić, muszą z czasem tracić wpływy. A więc i z patriotyczno-narodowego stanowiska powinny nasze gazety się temu ruchowi z bliska przyglądać i tylko chyba w granicach legalnych starań go utrzymywać, jak się to czyni z potokiem girającego żelaza.

Te dążności poprawienia bytu na koszt kapitału jest słuszną, przynajmniej niemieckie prawodawstwo i Listy pastora Biskupów, nie mówiąc już o sprzyjaniu temu ruchowi woli z naszej młodzieży. Gazety nasze, które tylko w zamian ten ruch potępiać umieją, które prawie sławę uznania temu ruchowi nie dają, które się solidaryzują z metodą hr. Mielżyńskiego, aby ruch ten uniemożliwić, muszą z czasem tracić wpływy. A więc i z patriotyczno-narodowego stanowiska powinny nasze gazety się temu ruchowi z bliska przyglądać i tylko chyba w granicach legalnych starań go utrzymywać, jak się to czyni z potokiem girającego żelaza.

dzania tych ludzi, kiedy miliony naszych robotników podnieść się mogą.

O to tylko mam obawę, że nasz lud, który w skutek wyjątków nie ma nam dani markowania się samemu, — jak konie ciągną z przyzwyczajenia, ale gdy poczują, że siły mają do zerwania sznurów i eugli, leżą na ślepek choć we wodę — i gdyby go ten ruch ogarał, do legalnego rozwoju może nie byłby zdolny, lecz gotów się za ziemi przykładami, jakich dla niego na obczyźnie nie brak, daleko posunąć. Mielimy się przytębiać na Kościelcu. Lecz i tu wczesne przygotowanie uniesło przedrój w tych ludzi, nie tłumienie go, bo za tłumieniem pójde to, ile wielu tylko hasła bry za bry zrozumią i usłyszą i za niem pójde, nie wiedząc z a co i na co!

Z tem także należy się liczyć.

I w średnich warstwach zajmują się żywo tą sprawą „Dziennik” pisał, że dostał list od p. A. Górnatowskiego w Wrocławiu w sprawie przemysłu polskiego, ale go zaraz dla braku miejsca zamieścić nie mógł. Mój dotąd listu nieś w łamach „Dziennika” dopatrzyć się nie mogli.

Pewnie „Dziennik” ze strachu listu wrzucił do kosza. To wcale nie maźdza. Pan A. Górnatowski należy do tych Redaktorów na obczyźnie, którzy się po trafili wybić, dobić się majątekowi i przy tem za chować i gorącą wiarą i narodowością swoją. Zgłaśnia się w „Dzienniku” — do głosu, a „Dziennik” głosu im odmawia.

Gdzie tu — solidarność! — gdzie chłopski rozum! Do „Postępu” podał ktoś z Wrocławia list i list:

„Wrocław 12 maja. Szanowna Redakcyo! Ostatni odczyt p. Dr. Szymańskiego minął na zebraniu Tow. Młodych Przemysłowców w Poznaniu poruszył nie tylko „Dziennika” i „Kuryera Pozn.”, lecz wstrząsł i umysłami naszymi.

„Dziennik Pozn.” w krótkości podał i poparł myśl pana Dr. Szymańskiego, ażeby dać naszej klasie robotczej więcej zatrudnienia, a będziemy mieli mniej niezadowolonych. W tem jest zupełna prawda i dzięki „Dziennikowi Pozn.”, że rozczławił sprawę i poparł. Ogólnie wiadomo, że do miast, jak Berlin, Drezno, Wrocław idą, wyjeżdżają rocznie wielu rzemieślników z Wielkopolski, szukając lepszej pracy za swoją robotę. Wiadomem jest także, że tylko znając swój zawód dobrze, można w wielkim mieście dostać się do dobrej pracy.

Przez to, że polski rzemieślnik jest pilniejszy i uleglejszy od niemieckiego, dla tego chętnie go przyjmą. Jakież jest rozczarowanie takiego rzemieślnika, który przybywszy do pracowni żyda lub Niemca w obcym mieście, czyta na karcie, jak wraz z robotą dostaje, nazwisko polskie. Czy nie przychodzi mu przemyśleć różne myśli do głowy? Czy może być obcyjnym na to, jak znajemy mu pan dać zarabiał obcemu. Czy może być obcyjnym na to, widząc, że dopiero, gdy przyszedł do obcego miasta z dołem jest dla swego ziemia pracować? W Berlinie jak i Wrocławiu w pierwszych magazynach ubiorów mamy przykrawaczy i robotników Polaków. Tu w Wrocławiu w pierwszych restauracjach są kucharki Polacy. We fabrykach i kolejowych warsztatach mamy bardzo wielu Polaków zajmujących lepsze miejsca. Jeżeli więc obcy są z nas zadowoleni, dla czego od swoich się tego spóźniać nie mamy.

Czy może to być rzemieślnikiem obcemu, że gdy jak pan da coś u swego zrobić, to pan z góry daje mu do poznania, ile mu przez to wielką łaskę wywodzić i przy lekkim jakim niezadowoleniu, zaraz mu wyrzuca że strasznie dla rzemieślnika słowa: „No tak, chciałem Polakowi dać coś zrobić i oto mam.”

Tak długo dopki nasi panowie nie powiedzą

sobie, że każdy robotnik jest wart swojej pracy, nie zmniejszy się liczba niezadowolonych.

Z nas niejedno chętnie by wolał pomocy swym pracować, gdyby wiedział, że jako człowiek żyć może. To stare uprzedzenie, że pomocy Polakami nie ma dobrych rzemieślników, to już dawno powinno się utrzyć, bo dowód na to właśnie mamy w obcych wielkich miastach. Pamiętajmy mi są na zawsze słowa byłego mego przyjaciela, kiedy przed 14 laty starałem się o miejsce u jednej z pierwszych pracowni tutejszych, gdzie blisko 30 starszych wiekiem pracowali: „Pan jesteś sprawiedliwy, ale jesteś Pan Polakiem, to już pójde.”

I o! Pracowałem tam przez dwa lata, poznałem wielu polskich nazwisk, którzy dla mego przyjaciela pracowali i którzy się przyznawali do tego, że wielu z moich kolegów nie pięknie się o nich wyrażali i pomagał do obozu socyalistów przechodził.

Nasi panowie skargą się to, że w wielkim obcym mieście fabrykują się socyalisci i anarchiści, a czy są tak łaskawi wnieść pomiędzy klasę pracującą, pouczając ich na ich zebraniach w Towarzystwach polskich?

By Kuryer Pozn.” mógł choćby tylko ciekawą socyalistycznym zarządca tak bardzo zasłużonego Towarzystwa Młodych Przemysłowców w Poznaniu, temu ja się nie dziwię, bo niektórzy panowie już się tak ze socyalistami oswoili, że i u nich już prawie każdy rzemieślnik, który prawdę powie, jest socyalista. I mnie może niejedno o to poszła, jak to przeczyta.”

„Natchniony”, „Kuryer”

(S.) Z miasta. Tuman złorzeczeń, skarg i obieg, jaki się podniósł w ostatnim czasie w „Kuryer” przeciwko Dr. Szymańskiemu, „Orgędownikowi” i Tow. Mł. Przemysłowców należy do tych wypadków, które śmiech i politowanie wzbudzały. Czy ten hałas „Kuryera” nie jest w stanie wpływać na zachowanie się społeczeństwa, bo ono poznało się na intrzygach „Kuryera”.

By Kuryer Pozn.” mógł choćby tylko ciekawą socyalistycznym zarządca tak bardzo zasłużonego Towarzystwa Młodych Przemysłowców w Poznaniu, temu ja się nie dziwię, bo niektórzy panowie już się tak ze socyalistami oswoili, że i u nich już prawie każdy rzemieślnik, który prawdę powie, jest socyalista. I mnie może niejedno o to poszła, jak to przeczyta.”

Zaiste ostatnie artykuły „Kuryera” przestraszałyby całe społeczeństwo i napelniałyby je zgrozą i przerażeniem, gdyby ogół nie wiedział o tem, że „Kuryerowi” chodzi przy całej tej sprawie o intrzygę w jego własnym interesie, o namietanie śliskiej, wygaszanej przez „salachodów”, którym on śliski, a niegłęboki go posuwa się tak dalece, że gdyby go Heine zobaczył, powiedziałby: „Tę istocie brak tylko ogona, którym by mogła objąć swą poddańczosć.”

Wobec tego nasuwa się mimowoli myśl, czy „Kuryer” ma w ogóle jakiekolwiek zasady i przekonania. Mojem zdaniem — nie! Jest to ogółność z wszelkich zasad natury, w której tkwi jeden jedyny popęd — batochwalczego samolubstwa. W artykułach napadających w brutalny sposób na Dr. Szymańskiego dostrzedz można tylko to, że „Kuryer” nie ma reprezentacji, nie ma wyraża z wyjątkiem wiecznego głodnego egoizmu. W ostatnim jeszcze numerze „Kuryera” można się o tem przekonać. Przestrzega tam całe społeczeństwo przed Dr. Szymańskim, nawołuje warstwy średnie, ażeby się miały przed nim na baczności, pisze, że „Orgędownik” wytworzył dopiero

niety w społeczeństwie polskim, że przed powsta-
niem „Ordęnkowa” stanów nie było, czyli „Ordę-
nowików” zarzuty, że drukuje listy od polskich
robotników w Westfalii i Saksonii, a powinen ich
napisano jako tych, którzy porzucił dla zarobku
kraj ojczysty i udał się w obce strony.

Główna to naturalnie „Kuryerka”, że ludzie na
serjo i trzeźwo myślenia podlegają w głównych
punktach zdania dr. Szymańskiego. Wcale się temi
nie dziwie. Ale żeby pisać i drukować, że te warstwy
średnie nie mają żadnego zdania i idą na oślep za
dr. Szymańskiego, to już zdradzenie kompletnej nie-
zajomości stosunków wśród społeczeństwa naszego,
czego zresztą „dremniagom”, „Kuryerowi” — jak
pisze „Dziennik” — wcale dziwić się nie można.

W ten sposób rozbieira „Kuryer”, czyli jego
„rzemieślniczy” „pronty” alias „szlachcziki”. J. kwestyja
sączyła byłoby, że chce nawrócić „Chudy” na dół
greckiego świata, poostanie przy swych dychach uszach
i sam wykład, to nie powiedział, bo jeżeli chodzi o
sam wykład, to daw „pronty” rzemieślnik” wcale go
nie rozumie i skarzy się wtedy na wywoły dr.
Szymańskiego słowami czarodziejskiego ucznia z
Gótychów:

„Tak mi się mistrzu robi głupio,
Jak gdyby leż mi koło myślicie rwało”.

Nie ma co mówić! Stano, w jakim owego „pro-
stego” rzemieślnika” wprawić wykład dr. Szymań-
skiego i znała dyskusja w Tow. Mi. Przemysło-
wów, nie ma co zadręczyć. Dłże płocone, płocone za-
biły być go, chce nawrócić „Chudy” na dół greckiego
świata, poostanie przy swych dychach uszach i
przy krykach obrażonych i wściekłych młoci, „zła
chereki”.

Takie jest moje zdanie, a „Karyer” choć przy-
brał na siebie tego „natchnionego”, wrótłego do
wypadki i pragnącego wytworzyć przewrót w naszym
społeczeństwie, to głos jego poostanie głosem wo-
jącego na puszczy. A nikt przecież dotąd nie
słyszał, żeby ktoś w pustyni zrobił rewolucyj.
Będzie on wytywał kolo siebie mały wrz, niepo-
języczny z mitem życia społecznego, będzie wrę-
wagał „rzemiat” „woty” i „czarliche słowy” będzie
miał wody, intrzygował, obrażał, napadał, ale tych
jego drągów „natchnionych” nikt nie będzie słus-
zył i poostanie osamotniony, a swym „prostym
rzemieślnikiem” alias „szlachczikiem” J.

Nowiny polityczne.

— Z Berlina. Towarzystwo knpów wiel-
kich i przemysłowców w Berlinie, które się
zajmuje przysłał światową wystawą berlińską, w
imieniu kanclerza Rzeszy p. Caprivio list, w któ-

rym uprasza, aby rząd wypowiedział swe zdanie o
przyszłej wystawie i zajął jakieś stanowisko.

Na list kupców i przemysłowców odpowiedział p.
Caprivi, że choć nie ma przeważającej świat-
łowej wystawie berlińskiej i ogólnie, żeby przysłał
do stutka, to jednak rząd chwilowo nie może za-
jąć żadnego zainicjowanego stanowiska i to dla te-
go, że obecnie jeszcze nie wiadomo jest
rzecz, czy wystawa w ogóle się uda, bo kto
wie, czy kupcy i przemysłowcy w Niemczech będą
ja należycie popierali i złożą dostateczną ilość pie-
niędzy. Wystawa berlińska tylko wtedy przyniesie
zaszczyt i honor Niemcom, jeżeli się uda, inaczej
narazi całe państwo na straty i przeniesie im-
przemysłowy w Niemczech. Chwilowo jest jeszcze
bardzo wiele trudności do pokonania. Rząd musi
zaś mieć pewność i dupiero wt dy będzie mógł za-
jąć zasadnicze stanowisko.

Samobójstwa w niemieckiej armii są się sto-
sunkowo do innych państw bardzo wielkie. W mie-
sincu marca odebrało sobie życie 24 żołnierzy.
Dzienniki berlińskie piszą, że koniecznie należy za-
prowadzić zmianę co do przepisów wojkowych,
aby żołnierzy nie maltretowano, nie karano ich
zaraz tak surowo często nawet za zupełnie drobno-
stawkowe przewinienia, a samobójstwa z całą pewno-
ścią ustana, a przynajmniej znacznie się zmniejsza.

— Paryż. W mieście Meuliers w tamtejs-
zej kamienicy skradziono w nocy z 20 na 21
bm 100 rubli dynamitowych. Pomógł ludność
panuje wielkie zaniepokojenie. Obawiają się wybu-
chu dynamitowych. Podejrzanie padło na kilku
włoskich robotników, którzy w listach anonimowych
zagrozili, że wysadzą w powietrze zamek, należący
do księżniczki Carafa. Policja poszukuje energicz-
nie rabusów, ale dotąd ich nie wykryła.

— W Madrycie wysadzili anarchiści w po-
wietrzu wielką tamtejszą fabrykę „Gaidano”.
Skutkiem wybuchu zostało 6 robotników i 3 robo-
tnice na miejscu zabitych, znaczna liczba osób od-
niosła ciężkie i niebezpieczne rany. Eksplozja była
tak silna, że ją słyszano w obrębie 11 kilometrów
od miejsca niebezpieczeństwa. Podejrzanie o zama-
ch padło na 2 anarchistów, których policja już przytzy-
mała i uwięziła.

— Nowy Jork. Rzeki Mississippi i Mis-
soury zaczęły opadać. Powódź, która trwała przez
kilka dni, wyrzadziła olbrzymie szkody. Oblicza-
ją ją na 11 milionów dolarów. Tysiące ludzi znaj-
dują się bez chleba i dachu nad głową.

Wiadomości miejscowe i polecenia

Poznań, 23 maja.

— * Teatr polski w Krolestynie. Dziś w poniedziałek
opiekta Offenbacha: „Maltstwo przy latarniach”;
komedia; „Przewodnik zakochanych” i pierwszy akt
opery Moniuszy: „Halka”. Wo wtorek komedya:
„Kara Radziwiłłowa”.

— * Teatr polski w Gostyniu. Wo wtorek ko-
medya: „Placinka i śmiech”; komedya: „Jestem za-
nabóg”; opiekta: „Beben”. W czwartek komedya:
„Skrypcze czarodziejskie”; komedya Górnolichiego:
„Skrytki”; opiekta: „Maltstwo przy latarniach”.

W sobotę „Dramat jednej nocy”; komedya: „Przewo-
dnik zakochanych” i pierwszy akt opery: „Halka”.

W niedzielę na ostatnie przedstawienie dramat: „Przeor
Paniłów”.

— * Teatr polski w Kozminie. W czwartek dra-
mat: „Przeor Paniłów”. W piątek drugie i ostatnie
przedstawienie: „Kraj”.

— * Niedawno temu, jak to teraz głośno od-
nocy komisarz obnowdy, znalezione w Cymbie nie-
daleko miłna Zęganego zwłoki jakiegoś młotynicy,
około 50 lat mającego. Dotąd jednak jeszcze nie zba-
dano, kim jest niebzołczyk.

— * Ubiegłej soboty wieczorem poniedziałek
dworu kolejojowy oszedł koleisze z kłosem portre-
netkę, w której się znajdowało 85 m. w gotówce. Po-
dejeznie padło na jakiegoś ucznia dekarskiego, który
się włoczył na dworcu przez drzwi czary bez żadnego
cena. Gdy go przeszkano, nie u niego nie zalezione
prawdopodobnie rzucił portretnę z pieniędzmi do-
w w łaci. Chłopak liczył dopiero 19 lat i był już raz za-
złodziejstwo karany. I tym razem również go przy-
aresztowano i odprowadzono do więpienia, gdzie po-
stąpił tak długo, dopóki się sprawa cała nie wyjaśni.

— * Wągrowiec. W tych dniach zastreśli się
w mieście naszym tutejszy kupiec fryzjer Klein. Po-
wodem samobójstwa miało być podobno kilka powo-
dzenie w interesie.

— * Półkość. Przed kilku dniami w południe
wybuchł pożar we łwie Gutheim?, pocieniony około 1
mili od miasta naszego. Spaliły się wszystkie zabudo-
wianie gospodarcze, całał tylko dom mieszkalny. Ży-
wcom zgrzeżał dość znaczna liczba bydła i koni. Po-
siedzielnicy poniesli znaczne straty. Dotąd niewiadomo,
jakim sposobem powstał ogień.

— * Szamoty. W ostatnim czasie płacono tu-
tu na targu za 100 kilogramów przeszy 21,00 m.
żyta 19,50 m., jęczmienia 15,50 m., owsa 17,50 m.

Pokój przy famalii.

(Z pamiętników starego kawalera.)

(Ciąg dalszy.)

P każ no pan jężyk... Nie żenuj się pan, je-
stanie kobieta nie pierwszeli młodości i matką dzie-
ciom... Już wiem, co panu jest. Wdaj się pan
tylko z doktorami, a nie chętejszy się, kiedy pój-
dziesz na nary. Wprawdzie nie zasługujesz pan
na nową sympę, ale przynajmniej przedsięwzię-
skie pozostawia wolę do życia — ale na widok
niebezpieczeństwa, w każdej uczciwej kobiecie budzi się
serce; to serce, z którym każdy z was chciałby i
grać jak kot z myszą — ale ja jestem o całe
niebo wyższe, wobec cudzych cierpień, nasze osobi-
ste urazy milkną...

Chciałem zapytać, czemu mianowicie mogłem u-
razić panią Szwalbergową, ale nie pozwoliła mi
przyjść do słowa.

— To później, to później — rzekła, będzie
jeszcze dość czasu... przedewszystkiem trzeba się
wyleczyć.

Słyszałem przez drzwi, jak moja opiekunka
odbywała konsylium z Katarzyną. Niestety, kon-
sylium było dość burzliwe, a w samej dygnosie
ujawniły się zdania sprzeczne. Pani twierdziła, że
się przypadkiem, i że należy mi dać porządną por-
cję emetyku, Katarzyna zaś była zdania, że się
w mnie coś obrażało, i że trzeba mnie przede-
wszystkiem natrząsnąć. Oświadczyła zarazem gotowo-
wość wykonania tej operacji, przy pomocy Onu-
fredgo, stóża, który się na takich rzeczach zna i nie-
jednemu już w podobnym wypadku skutecznie po-
ratował.

Powiedział w sporze z Katarzyną zdanie pan
nie rozstrzygające, przeto o natrząśnięciu nie mogło
być mowy; wszelako poczuwa kucharka posta-
nowiła, niezależnie od środków leczniczych przed-
sięwziętych przez panią, wysmarować mnie okwity
i otem, co we wszelkich cierpieniach przynosi
niezawodną ulgę. Ze swej strony, Polcia, przysłała

mi sześć kawalków cytryny, z zaleceniem, abym
je przyłożył na skronie i czczo, a Olimpia, chro-
wała mi plasterczek gorczywo Rigolot, wpraw-
dzie już nieco używamy, ale jeszcze mogący skutec-
cznie odciągnąć choroby.

Kolo południa przyszedł adwokat Kłikotowicz
i w sposób przyjacielski doradził panom, abym
jeżeli nie chcę mieć w domu tyfusu zarazy, a ewen-
tualnie śmierci, kazali mi przystawić przynajmniej
szesć pilawek za uszami. Odciągający krwi w da-
lej chwili mi nie zniechęca, przynajmniej nastęstwo
i ośled życie człowieka, który wprawdzie nie za-
ślubił na sympatję, ale bądź co bądź, godzien
by przynajmniej miłości.

Rada pana „mecnasa” przyjęta została z
uznaniem — i to tak dalece, że do pilawek dołą-
czono jeszcze wyciskatory na karku.

Nie potrzebuję dodawać, że po zaaplikowaniu
tych wszystkich środków, zrobiło mi się o tyle le-
piej, że prawie nie widziałem, co się ze mną
dzieje.

Lekalem jak bezwładny, podając się biernie
wszystkim systemom kuracji, na jakie zdobył się
moja chęć i rozum, odnajdującą przyswoilemu
młodzieńcowi sposób za spełnień życiem.

Przygotowano herb, że dawano mi okłady zim-
ne i gorące, stawiano bańki, kampanizowano, smar-
owano różnymi spirytusami i masekami. Grube
i twarde płuca Katarzyny soraowały mnie po ze-
brach, sprawiając ból nieznosny. Narzeszcie Bóg
zmówił się nademną i straciłem przytomność zo-
upełnie.

Gdy po kilku dniach przyszedł do siebie,
ujrzałem w moim pokoju dwóch kolegów z biera
i lekarza kolejowego, który mi zalecił spokój i
zapewnił, że w moim stanie nie ma już zagrożenia
życia. Rodzina Szwalbergów jasniała radością, a wi-
dok, że troskliwiej ję i kuracja wzięły tak dosko-
nały obrót.

Przez następny tydzień mój moja pracowała
usilnie nad rozwiązaniem arcywiekowej zagadki:
co jest znośniejsza: czy choroba, czy rekona-
lescencyja?

Mama Szwalbergowa postanowiła mnie odży-
wiać, a wszyscy w całym domu starali się o to,
żeby było cicho.

Co chwila musiałem polykać jakieś rosły, be-
fzyski, najrozmaitsze potrawy, które pchały we
mnie gwałtem, pomimo, że opierałem się wszelkie-
mi siłami.

Adwokat Kłikotowicz kupił, na się rozumieć
za moje pieniądze, twój kawioru, a pocciwy ma-
szyneta przyłożył butelkę koniak, przesmaro-
wano mi klatkę. Dzielę ten człowiek, silny jak
namsen i wżący około trzystu funtów, przy-
glądał dla wszelkiej widocznej męczyzny i do-
wodzi, że jednym i jednym lekarstwem na wszelkie
słabości i cierpienia ludzkie jest koniak, zwłaszcza
praki, notabene, jeżeli się go przyjmuje w im-
ponujących dachach.

Według twierdzenia znanego mechanika, gdyby
ludzie pili koniak i używali dwa razy na tydzień
łazi parowej, mogłoby się zupełnie i zupełnie o-
chodnić bez lekarzy i żyłby po sto pięćdziesiąt lat
przynajmniej.

Wszyscy członkowie rodziny starali się o to,
żeby mi nie kłopot. Dzielę ten człowiek, silny jak
namsen i wżący około trzystu funtów, przy-
glądał dla wszelkiej widocznej męczyzny i do-
wodzi, że jednym i jednym lekarstwem na wszelkie
słabości i cierpienia ludzkie jest koniak, zwłaszcza
praki, notabene, jeżeli się go przyjmuje w im-
ponujących dachach.

— Będziecie ty cicho i raku jeden! — wrzes-
czała Katarzyna na Lolusia, który bardzo lubił
przychodzić do kuchni i czynił tam różne pany — a
to przeklął utrapiony! Tam panisko chro, ledwie,
że się wygrzebało z ciężkiej niemocy... a on wrze-
czył wyprawia.

Dziękuję tej dachłości o spokojności i ciszę, nie
głyszam i istotnie głosi dzieci, gdyż kraj nie
słyszy cięgie kopran Polci, kontrakt Olimpi
i potężne głosy pani Szwalbergowej, oraz Ka-
taryny.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

